

[Janne Normann]

vi også have set med danske øjne. Det er derfor, vi har korrespondenter til Danmarks Radio i en lang række lande. Når man betænker, at en populær gammel dansk film er ca. 10 gange så kostbar at sende som en udenlandsk indkøbt, falder sammenligningsgrundlaget jo bort.

Endelig er det naturligt, at licensen i et land, der har et befolkningsunderlag på 5 millioner, må være forholdsvis høj, hvis produktionsomkostningerne pr. udsendelse er nogenlunde de samme. Vi vil jo have dansk-sprogede og danskproducerede udsendelser. Det er altså noget lettere at få licenspengene til at række til mange hjemmeproducerede udsendelser, når man som f.eks. i Tyskland har over 20 millioner licensbetalere mod de knap 2 millioner, vi har herhjemme. Så er det nemt at se, hvorfor licensen kan være betydelig lavere andre steder.

Jeg vil gerne over for hr. Voigt, som var så bekymret ved udsigten til, at licensen måske kom op på 1.000 kr. om året, pege på, at vi altså betaler mellem 2 kr. 50 øre og 3 kr. om dagen for alle vores radio- og TV-programmer. Set i forhold til, hvad vi faktisk får for de penge, hvilket antal timer vi får af radio-udsendelser og TV-udsendelser og den enorme mængde af oplysning, vi kan skaffe os ved at lytte og kigge, synes jeg faktisk ikke, at prisen er særlig høj.

Nu har de jo reklame-TV i Tyskland, men der er vel ikke nogen, der indbilder sig, at det vil være en besparelse for danske licensbetalere, at vi får et reklame-TV. Udsendelserne skal jo betales, og om det sker igennem vareindkøb eller licens, spiller altså ikke den store rolle. Endelig er der ikke, selv med de mest optimistiske beregninger, nogen udsigt til, at reklamer fuldt ud vil kunne finansiere et TV 2 med bare nogenlunde samme sendetid som det TV, vi allerede har.

Jeg kan ikke lade være med at undre mig over, at hr. Palle Simonsen skoser kulturministeren lidt for at ville kæmpe imod udviklingen. En uønsket udvikling må man da altid kæmpe imod. Jeg synes, det var lidt mærkværdigt at høre denne opgivende holdning fra hr. Palle Simonsens side. Udviklingen er ikke bare noget, man skal bøje sig for, man skal være med til at forme den.

Hvis man oven i købet tager den voldsomme krise, danske dagblade befinder sig i – en krise, som jo har forvoldt en bladdød, der

vel ikke engang er slut endnu – i betragtning, må man sige, at reklamer i TV er en yderligere belastning, som vi ikke kan påføre dagbladene, hvis vi vil bevare dem. En stærk og fri dagspresse er jo et af demokratiets vigtigste fundamenter.

Der er altså ikke noget patentsvar på, hvorledes man gør Danmarks Radios økonomi mere sund – en tilstand, som jo altid er ønskværdig – men det skal forhåbentlig ikke afholde radiatorrådet, som spørgsmålet rettelig hører under, fra hele tiden at være på vagt over for urimelige budgetforhøjelser.

Jeg vil gerne pege på et problem, som er meget større – hr. Bertel Haarder strejffede det, da han citerede fra Betty Skars artikel – nemlig fagforeningsindflydelsen på journalisternes arbejdsvilkår. Der er noget, journalistgruppen fuldstændig har misforstået, hvis man tror, at det, det drejer sig om, hvis man vil lave gode udsendelser, er bestemte arbejdstidsregler og et vældigt bureaukrati. Betty Skar pegede rigtigt på, at man svigter arbejdsglæden på den måde. Det vigtigste for at lave gode programmer er arbejdsglæden. Det kan ikke nytte noget, at en journalist skal lave et program og så gå kl. 17, hvorefter der er en anden, der skal overtage færdiggørelsen af det program. Journalisten må simpelt hen hele tiden have denne fornemmelse og dette ansvar, der ligger i: det er mit program, og kun jeg kan lave det ordentligt. Den arbejdsglæde må man ikke tage fra folk, men jeg tror, det i meget høj grad sker igennem de stramme arbejdstidsregler og igennem bureaukratiseringen.

Man kan sige, at det er medarbejdernes egen skyld, for alle de medarbejdere, som hellere vil lave programmer end gå til faglige møder, går ikke til de faglige møder. De gør ikke deres indflydelse gældende, og det er deres fejl, men man kan egentlig ikke bebrejde dem, at de hellere vil lave programmer, for det er nu engang det, de er ansat til. Det er et problem, som ikke er nemt at håndtere fra politisk hold, men deri ligger faktisk et af de væsentligste problemer, når vi skal arbejde os henimod det, vi bør stræbe imod, nemlig udsendelser med den højest mulige kvalitet.

Forespørgsler af denne art gavner ikke. Jeg ved godt, det i nogle kredse er vældig populært at antyde, at hvis det går, som jeg foreslår med hensyn til Danmarks Radio, så